ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

7
ЛИПЕНЬ
1989

Літо,

ЛІТО-ЛІТЕЧКО

Вірш Людмили САВЧУК

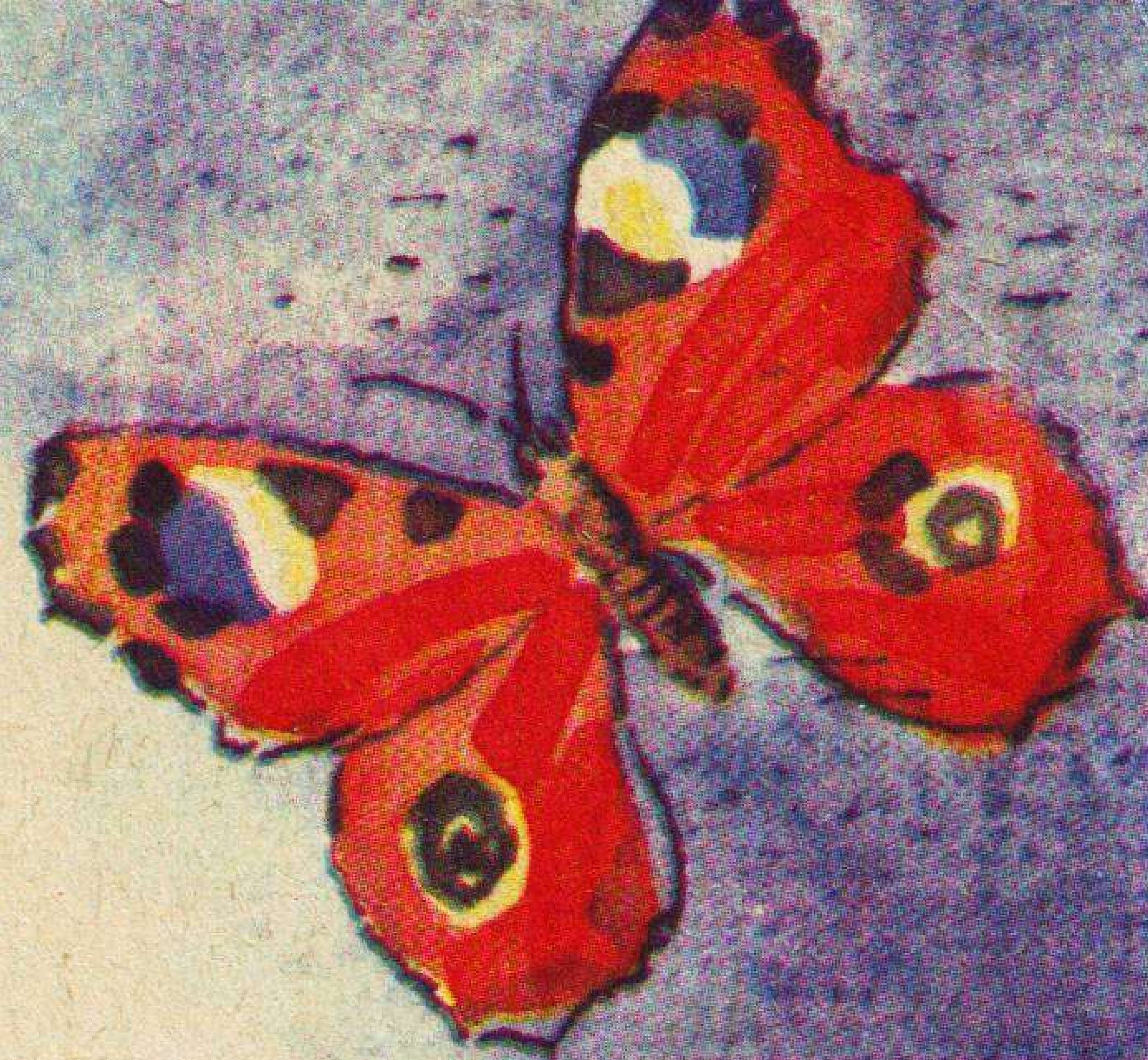
В небі сонечко яскраве,
В травах — коники,
А у лісі кучерявім
Дзвонять дзвоники,
Схожа вродою із сонцем
Кожна квіточка,
Стигне вишня під віконцем —
Літо... Літечко.

НА ЖНИВА

Вірш Василя КРАВЧУКА

Там, де поле стиглим колосом шумить,
Рано-вранці дивна музика звучить:
В перепілочки сопілочка нова —
Перепілочка скликає на жнива.

Літечко...

НЕСЛУХИ

Вірш Олега ГОЛОВКА

Огірочки-огірки
Не ростуть там, де грядки:
Той побравсь у верболіз,
Той — аж на жердину,
Ну, а той тихцем поліз
У густу малину...
Розбрелися огірки
Скрізь довкола хати
І не хочуть на грядки,
Неслухи, вертати.

Намалював Олександр АГАФОНОВ

ШОВКОВИЦІ

Вірш Наталки ПОКЛАД

Що у місті на околиці
Зародили дві шовковиці,
Зародили солодесенько,
Так довірливо-низесенько,
Так чорняво — не відмитися...
А приходьте подивитися!
А приходьте частуватися,
Сили-зросту набиратися!

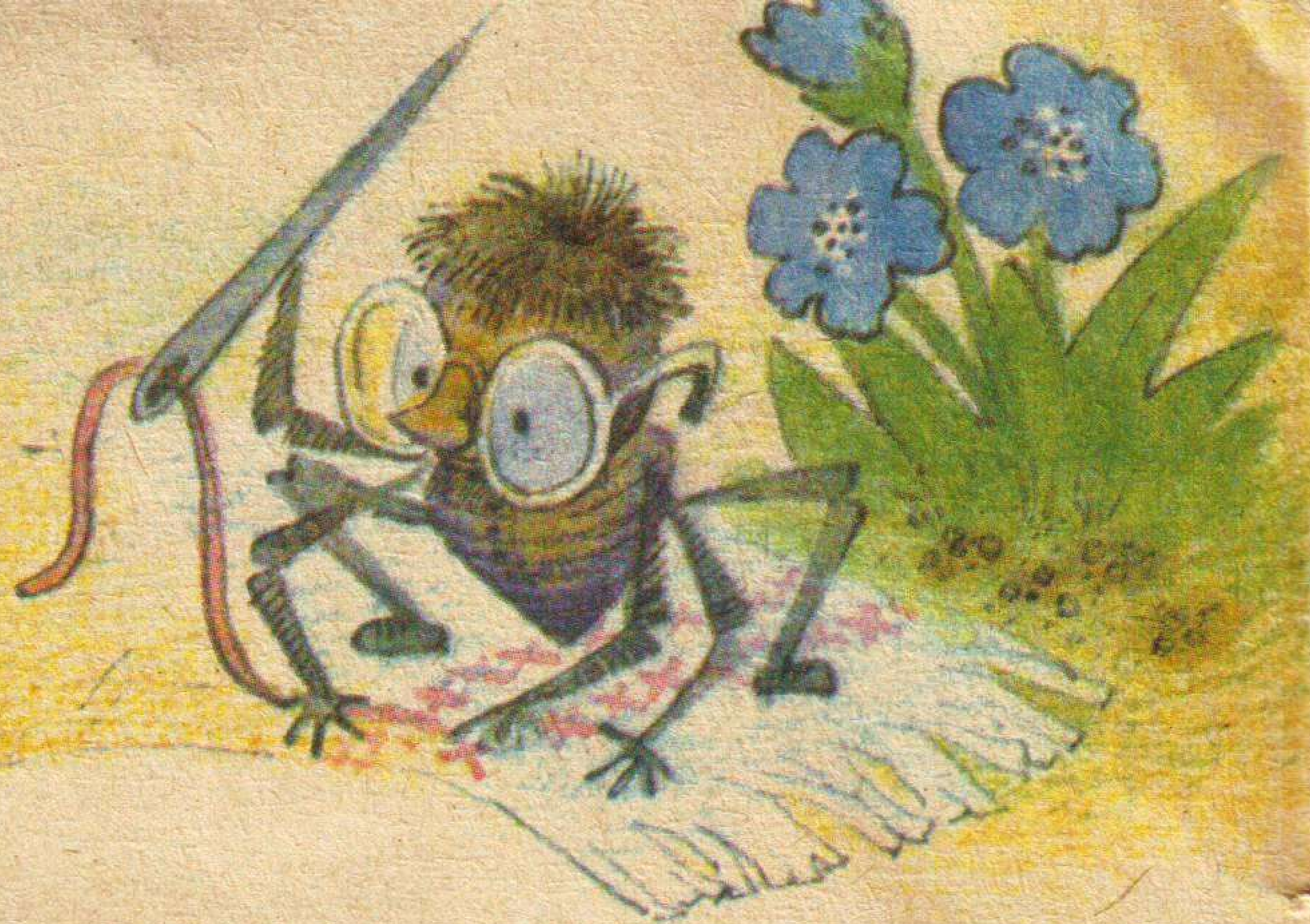

КАПУСТИНА

Вірш Дмитра КУРОВСЬКОГО

Простягає капустина
Рученьки зелені,
Щоб накрапало дощу їй
Повнісінькі жмені.

ПАВУЧКОВІ РУШНИЧКИ

Написала Марія ПОНОМАРЕНКО

Жив собі в лісі павучок. Над усе він любив ткати рушники. І виходили вони в нього на диво гарні, м'якенькі. Отож, мабуть, добре втиратися такими після вранішнього вмивання. Та, на жаль, ніхто з лісових мешканців про це не знав. Не знав і сам павучок. Колись хутенько він виткав собі звичайнісінького рушника, а ті, гарні, ховав у скриню. Тільки от біда — рушників стало так багато, що вже й скриня не зачиняється. Доведеться шукати майстра — жука-рогача — нову скриню замовляти. Чи ж не клопіт!

Але незручно отак, з порожніми руками, на очі жукові з'являтися. Доведеться-таки з одним рушником розпрощатись. Довго вагався павучок, якого взяти. А рушники — один кращий другого... Нарешті вибрав, замкнув майстерню на здоровенний замок і вирушив у дорогу.

Літній день був чудовий. Сонце щедро зігрівало землю, а вітер спочивав собі під кущем ліщини. На головній лісовій галявині побачив павучок веселе товариство. Взявшися за лапки, комахи водили танок. Посередині кола було видно золотокрилу бджілку. Вона щасливо усміхалась. Тут був і майстер-жук. Отож павучок підійшов ближче і зрозумів: товариство відзначало день народження бджілки!

— Ходи до нас! — гукнула до павучка іменинниця.— Хутчій!

— Я маю діло,— спробував був відмовитись павучок.

Але до нього підбіг завзятий мураш, ухопив за лапку — і всі знов полинули в танок.

За хвилину павучок забув про все на світі. Правда, трішки паморочилась голова, проте йому було дуже й дуже весело.

Коли ж танок закінчився, біля бджілки з'явилася ціла купка подарунків. Чого тут тільки не було! Прозора парасолька, лозяний кошик, різьблена скринька, полив'яний горщик, золотавий шнурочок...

— Чого ти! — легенько підштовхнув павучка жук.— Давай і свій подарунок.

— Ось візьми,— страшенно ніяковіючи, павучок подав бджілці маленького пакуночка. Та розгорнула й радісно вигукнула:

— Ой, спасибі! Такого гарного рушничка зроду ще не мала!

— А й справді!— погладив подарунок мураш.— Немов з туману зітканий!

— Ти справжній майстер! — сказав метелик.— Рушник пречудовий!

Зніяковілий павучок стояв і усміхався, а потім тихо мовив:

— У мене ще кращі є...

— Як є, то похвалися! — озвався жук.

— Гайда! — павучок першим помчав до майстерні, за ним його нові друзі.

Відімкнув скриню та й заходився дарувати:

— Це тобі, метелику! А це — мурашеві. Це тобі, втирайся на здоров'я, жуче!

Відтоді всі комахи стали вмиватися аж тричі на день, бо втиратися павучковими рушничками було напрочуд приємно!

Намалювала Наталя ЖУРАКІВСЬКА

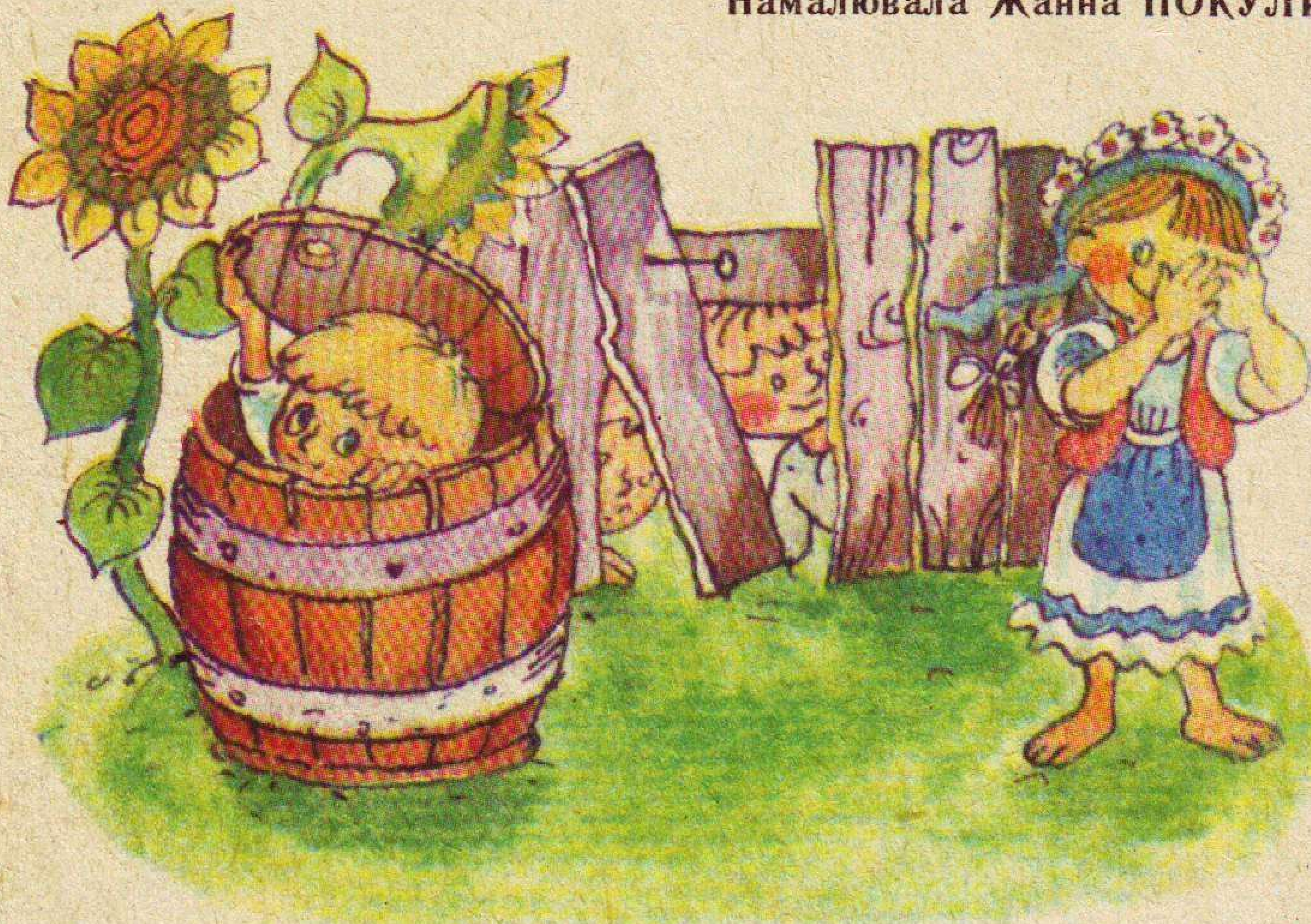
Улюблені ігри ваших дідусів і бабусь

ТАК ГРАЛИСЯ ВАШІ ДІДУСІ Й БАБУСІ, ЯК БУЛИ МАЛЕНЬКИМИ.

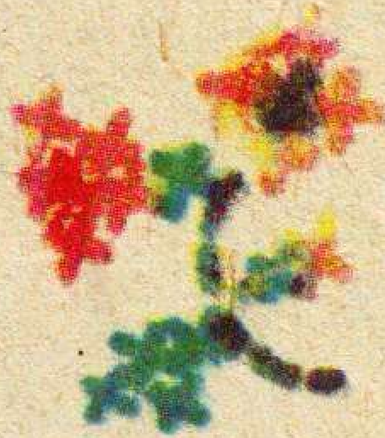
Намалювала Жанна ПОКУЛИТА

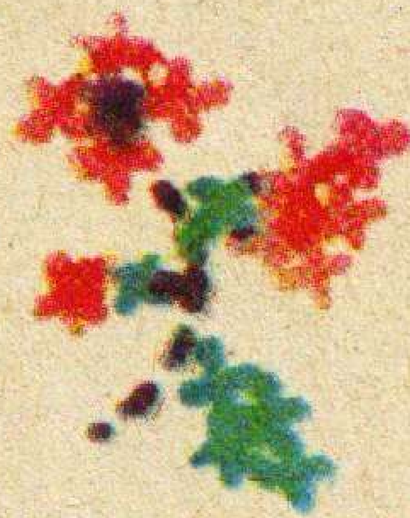
У ПІЖМУРКИ. Домовившись грати в піжмурки, визначають, кому жмуритися. Один із гравців показує пальцем на кожного з дітей і примовляє: «Котилася торба з великого горба. А в тій торбі хліб, паляниця. Кому доведеться, той буде жмуриться». Кому випало жмуритися, закриває очі руками, і як усі інші заховаються, починає шукати їх. Кого знайде першого, то вже той жмуриться.

У ПЕРЕПІЛКИ. Діти стають у коло й беруться за руки. Одна дівчинка — перепілка — стає посередині. Ті, що стоять кружка, починають співати: «Що у перепілоньки ніжки болять». Після кожного куплету приспівують: «Тут була, тут була перепілочка, тут була, тут була ясна зірочка». Перепілка в цей час тупотить ногами. Далі співають: «Що у перепілки голівка болить». Перепілка береться за голову руками й нахиляє її то в один, то в другий бік. Далі: «Що у перепілки коліна болять». Вона береться за коліна і ходить по колу. «Що у перепілки вушка болять». Вона береться за вуха. Потім за перепілку обирається хтось інший. Гра починається спочатку.

НЕНЯ

Написав Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ
Малюнок Наталі МОГИЛЬНИК

— Ану, Андрійку, повідай нені, що ти бачив у гаю,— сказав дідусь Демид.

— Якій нені? — питає Андрійко.— Де вона?

— А он збирається вечерю нам варити.

— Так то ж мама.

— Вона і мама, і неня.

— Мамо, ти неня? — допитується в мами Андрійко.

— Так, синочку,— усміхається мама.

— А чому? — дивується хлопчик.

— Щоб гарно було. Коли діти люблять маму, називають її ненею... Ти мене любиш, Андрійку? — питає мама.

— Люблю, нене, бо ти моя, бо ти добра.

Подорож до

Приїхав я до Полтави, коли сонечко вже сяяло над містом. Замилувавшись вулицями, пройшовся аж до центру й сів перепочити. По один бік лавочки росла чепурна вишня, по другий — яблунька. А навкруги синів бузок. На лавочці сиділа маленька дівчинка. Звали її Оля. Вона сказала, що ніколи не хоче нікуди виїжджати з Полтави, бо їхнє місто — наче сад. Усе зеленіє і квітує. А як вабить прохолодою річка Ворскла!

Тут підійшли ще діти й загомоніли всі зразу. Я взяв олівчика та й записав, що почув. Коли записав, сам закохався у місто. Діти, звичайно, про це миттю здогадалися. І, щоб я ще більше полюбив Полтаву, намалювали її.

Малятко

Я був у музеї «Полтавської битви». Полтавчани дуже сміливі. Я теж буду сміливим.

Сашко Авраменко

Ой, які у нас смачні — і морозиво, й тістечка, і галушки, і пампушки!

Оленка Сліпець

Мені Полтава подобається тому, що тут є футбольна команда «Ворскла». Я за неї вболіваю.

Сашко Коваленко

Я росту повільно. А Полтава — дуже швидко! Всюди з'являються нові будинки.

Євгенко Криднєв

ПОЛТАВИ

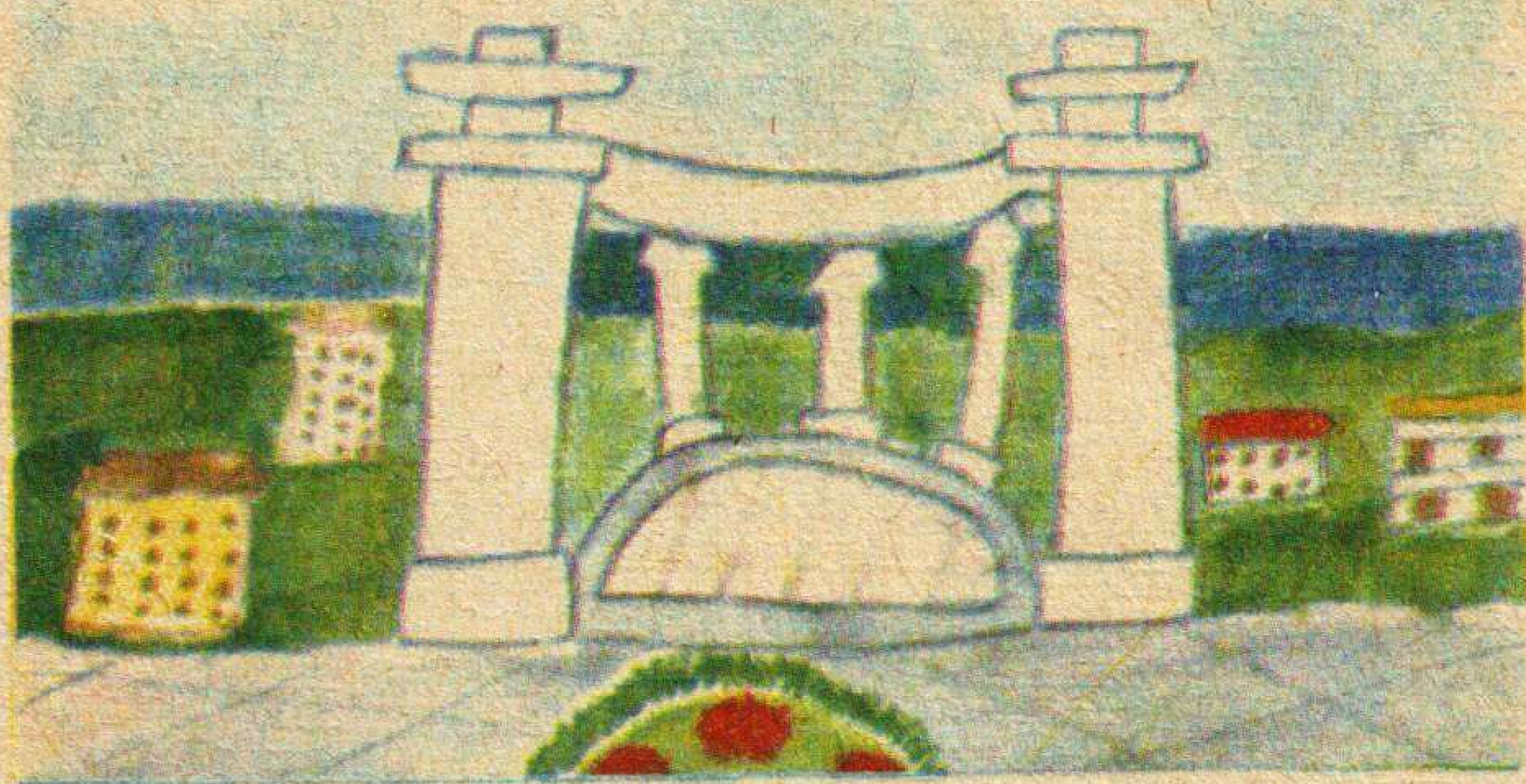

Малюнок Наталочки БАРАНИЧЕНКО

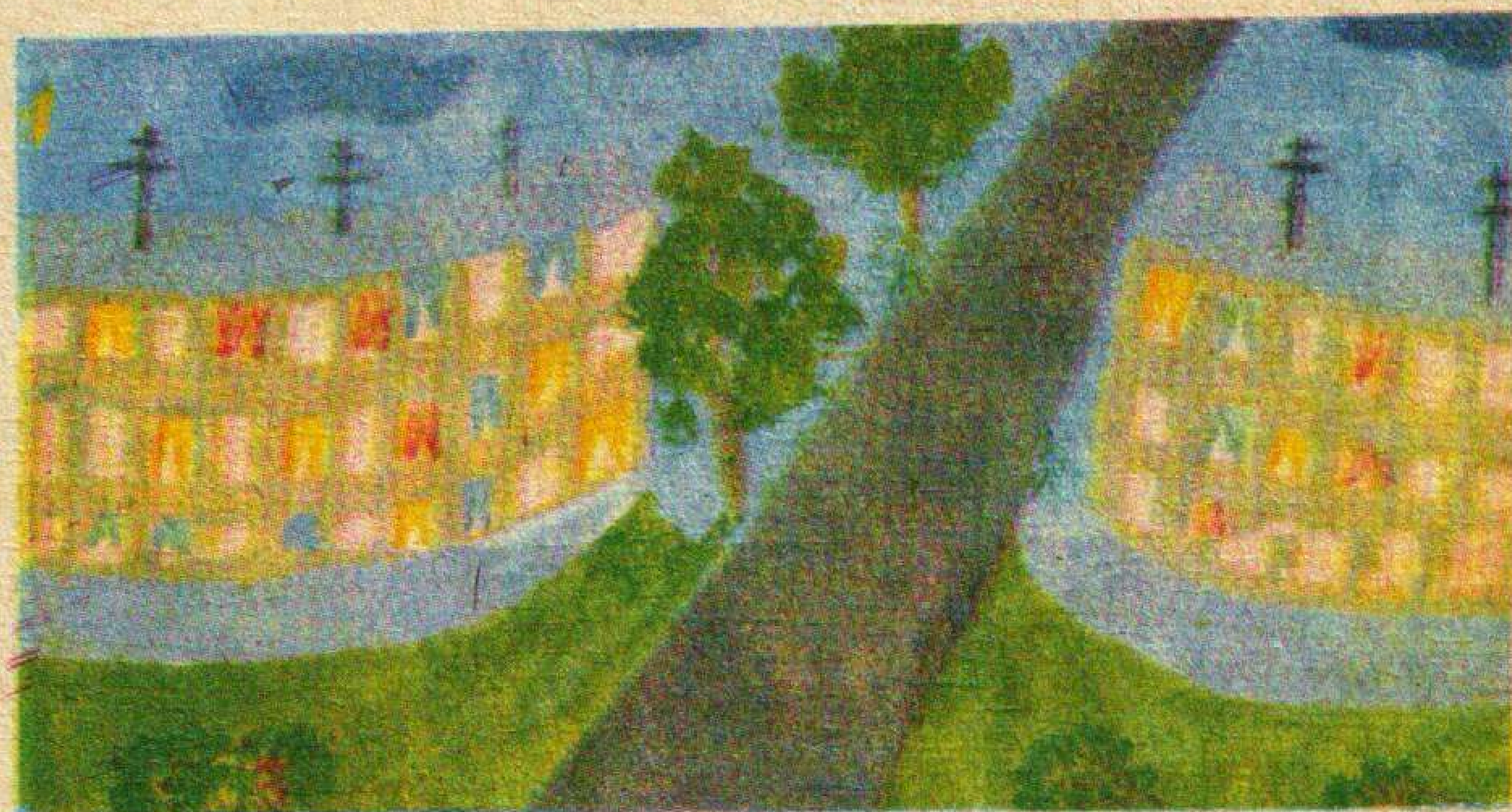
В нас дуже багато пам'ятників. Мабуть, сто. Мені найбільше подобається той, що з золотим орлом зверху.

Євгенко Зикий

Тато сказав, найкращі гумористи — з Полтавщини. Я була на Сорочинському ярмарку. Ото насміялася!

Оленка Каркоша

Малюнок Віточки КОШЛЯК

Малюнок Мариночки ГВОЗДЬ

Маляткову розповідь записала Валентина БАЙКОВА

Художнє оформлення Наталі ЛУЦЕНКО

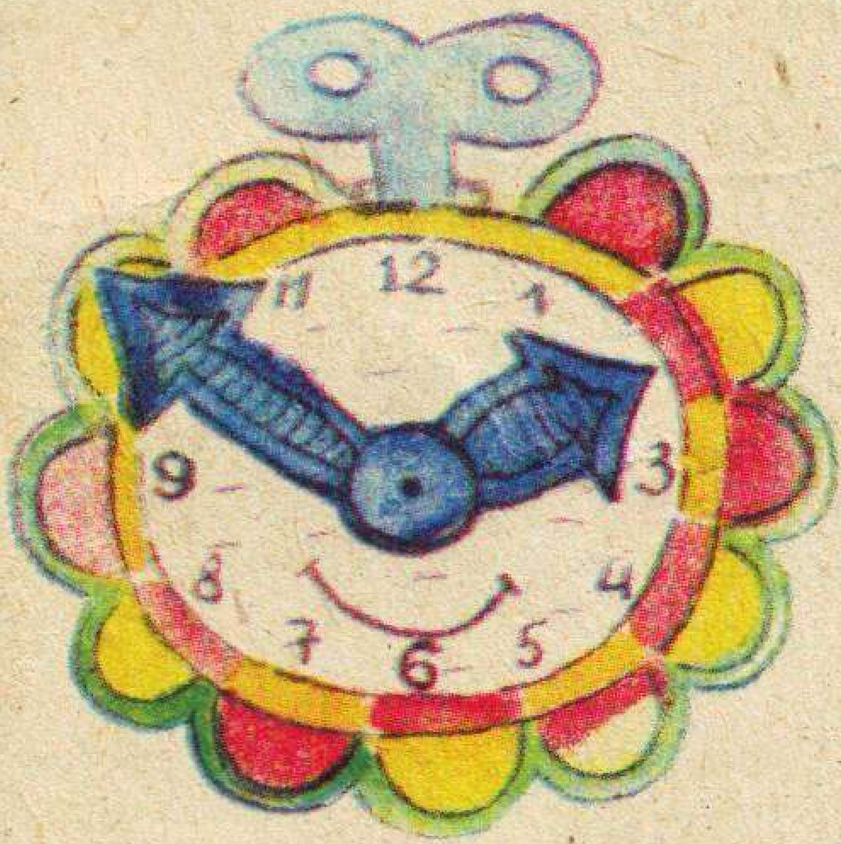
ДЗВІНОЧОК

ПРОЧИТАЙ САМ* ПРОЧИТАЙ САМ* ПРОЧИТАЙ САМ

 ПРИЙШЛИ ДО ВІН–ПАСІЧНИК. У НЬОГО В СТОЯТЬ . ТАМ ЖИВУТЬ . ЯК ТІЛЬКИ ЗІЙДЕ ВИЛІТАЮТЬ ЗБИРАТИ З МЕД. НАЛИВ ЗАПАШНОГО МЕДУ В . А ВДЯЧНІ ПРИНЕСЛИ У ВОДИ З І ПОЛИЛИ . ХАЙ ЩЕ З НИХ МЕД ЗБИРАЮТЬ.

Склади оповідку за малюнками

ЗАГАДКИ

Написав Михайло ДУБОВ

Без упину ходять пішки
Дві сестрички-тонконіжки:
Менша більшу доганя
І щоночі, і щодня.

Стрілки годинника

Написав Вадим ДРОБИЗ

Судно давно б лишило порт,
Бо хвилі б'ють і б'ють у борт.
Та міцно я вхопивсь за дно
І не пущу судно все 'дно.

Якір

Малюнки Лариси ПУХАНОВОЇ

СКОРОМОВКА

Написав Григорій ВЕЛИКИЙЧОЛОВІК

Ворона сороці намисто купила,
В намисті сорока бусинки лічила.
Ото для сороки настала морока! —
Не може бусинки злічити сорока.

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 7 (355) 1989.
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь». Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44. Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Головний редактор С. О. Єфіменко

Редакційна колегія:
Андрієць Л. Я., Голембієвська Т. М., Григорук А. І. (відповідальний секретар). Камінчук А. С., Письменна Л. М., Таранова Є. А., Чухліб В. В., Шевченко В. М., Шевченко Ю. В., Яблонська О. Н.
Художній редактор Я. Д. Левич.
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 16. 04. 89.
Підписано до друку 22.05.89.
Формат видання 84×106 1/16.
Папір офсетний.
Друк. офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 708600. Зам. 9—185 Ціна 20 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия»
252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці Віктора Кавуна
Макет Лідії Голембовської

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»..

20 к.
ІВАНКО
Індекс 74304
Слова Олени ПЧІЛКИ
Музика Олександра ЛЕВКОВИЧА
Ніжно
Бі-ля стру-моч-ка, бі-ля ка-ли-ни дуд-ку І-
-ван-ко зро-бив з вер-би-ни; гра-ви-гра-ва-є
в дуд-ку І-ван-ко, го-лос по га-ю і-де що-ран-ку...
Біля струмочка, біля калини
Дудку Іванко зробив з вербини;
Гра-виграває в дудку Іванко,
Голос по гаю лине щоранку...